

Arrest

nr. 72 316 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 14 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 2 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. Op 15 oktober 2010 kwam uw neef R.(...) A.(...), die rebel was sinds 2007, bij jullie op bezoek. Hij bleef een nacht overnachten. De volgende morgen vielen medewerkers van OMON bij jullie binnen op zoek naar uw neef. R.(...) kon ontsnappen via het venster. Uw vader en broer echter werden gearresteerd en meegenomen. Sinds die dag weten u en uw familie niet wat er met hen is gebeurd. Uw vader en broer werden beschuldigd van medewerking te hebben verleend aan rebellen. U contacteerde uw oom V.(...) dezelfde dag nog en hij ging op 16 oktober 2010 bij de politie informeren over uw vader en uw broer. Van uw oom vernam u dat ook u en uw moeder door de autoriteiten werden gezocht omwille van medewerking aan rebellen en jullie besloten diezelfde dag onder te duiken bij een nicht in Mitchuring. Daar verbleven jullie in de kelder van hun huis. Op 9 maart 2011 besloot u om Dagestan te verlaten. Uw moeder wilde niet mee met u vertrekken omdat ze hoopte nog nieuws te ontvangen over uw vader en uw broer. U kwam in België toe op 14 maart 2011 waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van u asielrelaas legde u uw geboorteakte met apostille voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die jullie kregen met OMON agenten op 16 oktober 2010 na een overnachting van uw neef R.(...) die rebel was. Uw vader en broer werden opgepakt en zijn verdwenen sinds die dag. Jullie vernamen van uw oom dat ook u en uw moeder konden gearresteerd worden (CGVS p. 14, 17). Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken. Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande uw **neef**, die sinds 2007 rebel is. U verklaarde nochtans dat uw vader en broer werden gearresteerd door OMON agenten, net omwille van het feit dat ze onderdak hadden geboden aan uw neef. U gaf aan dat u, noch uw moeder, noch iemand anders sinds die dag iets had ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw neef. U wist bijvoorbeeld niet waarom hij werd gezocht, noch wie hem zocht en bij welke incidenten hij betrokken was geweest. U verwees naar het feit dat uw neef en zijn familie in Argun Tsjetsjenië woonde (CGVS p. 4, 5, 6). Deze uitleg is niet afdoende gezien u nog meer dan 5 maanden in de Dagestan had verbleven na het incident op 16 oktober 2010 en u bijgevolg over voldoende tijd beschikte om informatie te vragen aan mensen die het zouden kunnen weten, of om meer informatie te verzamelen in de beschikbare media. Dit gebrek aan kennis over de omstandigheden waarom uw neef werd gezocht, zet enigszins vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien ondernam u evenmin iets om meer informatie te krijgen over uw vader, uw broer, uw moeder en uw eigen situatie. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u zelf enige pogingen heeft ondernomen om informatie in te winnen over uw situatie, maar dat uw oom dat wel doet (CGVS, p. 4, 7). U verklaarde dat u in mei 2011 van uw oom hoorde dat uw moeder, die momenteel ondergedoken leeft in Dagestan, gezocht wordt. Verder verklaarde dat uw oom van de politie heeft vernomen dat uw gezin beschuldigd wordt van medewerking aan de rebellen (CGVS, p. 3). Ook verklaarde u dat u van uw oom vernam dat uw woning door OMON agenten in de gaten wordt gehouden (CGVS, p. 8). Desondanks weet u niet of er een officiële zaak werd opgestart tegen uw vader en broer (CGVS, p. 7). Daarbij u kon niet aangeven bij welke politiediensten uw oom informatie is gaan halen, noch hoeveel keren uw oom informatie is gaan vragen bij de autoriteiten. U vermeldde dat uw oom bij de FSB is geweest in november 2010, maar evenmin kon u zeggen waar hij naar de FSB was geweest of hoeveel keren hij bij deze overheidsdienst is langs geweest. Noch wist u welke andere stappen uw oom zou hebben ondernomen om meer informatie te krijgen over uw vader en uw broer (CGVS p. 3, 4, 5). Indien u niet zelf stappen onderneemt om de zaak op te helderen, kan toch verwacht worden dat u probeert om, ten minste, op te helderen op welke manier, wanneer en bij welke diensten uw oom probeert om de zaak voor u op te helderen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van uw problemen toen u nog in Dagestan verbleef en over de evolutie van uw persoonlijke problemen na uw vertrek uit uw land van herkomst. Dit zet verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. U legde bovendien bij uw geboorteakte ook een **apostille** (afgeleverd op 1 december 2010) voor die met een koordje verbonden is aan uw geboorteakte (document 1). U gaf aan dat uw oom deze apostille had geregeld omdat u dit nodig had in Europa. Hij is deze apostille gaan halen in Machatsjkala (CGVS, p. 14). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dergelijk gedrag, waarbij u zich (via uw oom) wendt tot de autoriteiten voor het bekomen van een apostille, niet in overeenstemming is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging. Daarbij dient het volgende opgemerkt te worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat dergelijke apostille wordt geplaatst door de Russische autoriteiten op officiële documenten van

Russische instellingen zodat de documenten als officieel erkend dienen te worden door andere landen. Uit uw verklaringen blijkt niet waarom u dergelijke officiële erkenning in België zou nodig hebben (CGVS, p 14). Naast het feit dat deze handelingen, zoals reeds gezegd, in tegenspraak zijn met een daadwerkelijke vrees voor vervolging, doet dit vermoeden dat u andere motieven dan asiel had om naar België te komen. Deze vaststellingen ondermijnen op bijkomende wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tenslotte dient te worden aangehaald dat ook de **reisroute**, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u van Moskou naar België reisde in de laadruimte van een vrachtwagen gedurende twee of drie dagen. U beweerde dat u niet weet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnengekomen. U verduidelijkte dat de vrachtwagen onderweg van Moskou naar België vijf of zes maal stopte. U gaf aan dat geen afspraken waren gemaakt en dat buiten de raad om stil te zijn de chauffeur geen andere raad had gegeven voor tijdens uw reis naar België. U maakte duidelijk dat de lading van de vracht twee maal werd gecontroleerd, nochtans beweerde u dat de vrachtwagen niet langer dan 15 minuten was gestopt. U had geen vragen gesteld over de reisroute, over wat er zou gebeuren tijdens de reis, over mogelijke controles (CGVS p.11, 12, 13). Uw uitleg overtuigt echter niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het traject, betreffende wat te doen tijdens de reis en mogelijke controles van de vrachtwagen. Verder is het, gezien het reëel risico op ontdekking bij controles van vrachtwagens aan de grensovergangen met de Europese Unie, ongeloofwaardig dat de chauffeur niet duidelijk zou hebben gemaakt wat u moest doen in geval van ontdekking bij een dergelijke controle. Betreffende de binnenkomst in de Schengenzone in de laadruimte van een vrachtwagen verwees Cedoca naar de richtlijnen voor het controleren van vrachtwagens uitgevoerd door de Poolse grenswachten aan de grens met Belarus, deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten (reispaspoort met exacte reisdata en eventuele visa) die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Gezien de combinatie van bovenstaande elementen kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielaanvraag kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De apostille bij de geboorteakte werd reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Na een theoretische uiteenzetting werpt zij op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van de voorlegde documenten en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden, *“quod non”*. Zij meent dat het Commissariaat-generaal zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, dewelke, zo oppert zij, inhoudt dat niets wordt onderzocht, doch integendeel actief wordt op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Het is, zo vervolgt zij, ook totaal niet correct van het Commissariaat-generaal om, wanneer zij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek terzake naar deze personen gaan oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn. Dit geldt des te meer wanneer verzoekster gewag maakt van de naam van haar neef, R.M. Verzoekster stelt vast dat dit een constante is in de beslissingen die genomen worden betreffende aanvragen van personen uit Tsjetsjenië. Er wordt dan telkens opnieuw vergeleken met de houding van een *“model-vluchteling”*. Zij meent in die zin dat het van een gebrek aan zorgvuldigheid getuigt en van een schending van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet om de asielaanvraag als ongeloofwaardig te gaan bestempelen op basis van een dergelijke vergelijking met een *“model-vluchteling”*. Verzoekster blijft bij haar feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en het kan haar bovendien niet kwalijk genomen worden dat ze zich niet nog meer in gevaar heeft gebracht om nog eerst de nodige bewijsstukken te verzamelen. Dit is zeker niet uniek. Zeker wat de mensen uit Dagestan betreffen, bestaat er een vast systeem om te stellen dat *“éénieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten”*, maar anderzijds te gaan stellen dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoekster. Nochtans blijkt uit haar verhaal, waarvan dient vermoed te worden dat het correct is, dat ze inderdaad gelieerd wordt met de rebellenbeweging. Verzoekster wenst tegen dergelijke werkwijzen te protesteren, temeer er geen rekening wordt gehouden met de plaatselijke cultuur van verzoekster waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld, aangezien iedereen verdacht is. De motieven die vooral gebaseerd zijn op verzoeksters houding, het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat haar verklaringen zomaar als ongeloofwaardig wordt bestempeld, is niet overtuigend, aangezien er geen rekening wordt gehouden met het feit dat ze getraumatiseerd is. Er wordt teveel nadruk gelegd op data en details, terwijl het volgens verzoekster algemeen geweten is dat echte leugenaars deze beter kennen dan personen te goeder trouw. Bovenal betreft het, zo stelt zij vervolgens, een schending van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 en 52, § 1 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, maar, zo oppert verzoekster, zij wist uiteraard niet alles en kon dit ook niet weten. Het is volgens verzoekster opvallend dat het Commissariaat-generaal geen enkele tegenstrijdigheid kon aantonen en dat alles berust is op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties, terwijl het een essentieel rechtsprincipe is dat de kwade trouw nooit wordt vermoed. Het is volgens verzoekster tevens opvallend dat *“het een constante is in de beslissingen van het CGVS dat als tegenindicatie wordt opgeworpen dat er onvoldoende informatie is gevraagd geworden na het ongeval, na de inval, enz.”*. Deze interpretatie gaat volgens verzoekster totaal voorbij aan het feit dat er in Tsjetsjenië weinig mensen te vertrouwen zijn. Men maakt zich onmiddellijk verdacht als men vragen gaat stellen. Verzoekster was bovendien in de eerste plaats geïnteresseerd om in een veilige situatie te zitten, eerder dan bewijzen en informatie te verzamelen. Indien verzoekster iedereen vragen had gesteld, dan had ze haar leven nog meer in gevaar gebracht, zo stelt zij. Verzoekster stelt ook dat ze al duidelijk heeft verklaard dat ze ondergedoken was en aan niemand iets kon vragen. Uit dit alles blijkt volgens verzoekster dat het voor haar onmogelijk is om bewijzen voor te leggen en zich alle details te herinneren. Ze verklaart dat ze altijd de waarheid heeft gezegd. Verzoekster merkt op dat het Commissariaat-generaal vaak mensen uit Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië afwijst op basis van de argumentatie dat deze ongeloofwaardig zijn en onvoldoende informatie verschaffen ter zake. Ook de bewering dat verzoekster niet eerlijk zou geweest zijn omtrent haar reisroute, is volgens haar niet juist. Ze is namelijk via mensensmokkelaars in België geraakt, waarbij haar werd duidelijk gemaakt om zo weinig mogelijk op te vallen en niets te zeggen. Verzoekster stelt ook dat de verslagen van het Commissariaat-generaal *“op papier mooi ogen”*, maar niet stroken met de werkelijkheid. Het is volgens verzoekster algemeen geweten dat de buitengrensposten makkelijk omzeild kunnen worden, mits betaling van een bepaalde som. Indien er werkelijk zo'n strenge controles

zouden zijn zoals beweerd, dan lag de toestroom van personen zeker lager. Het is volgens verzoekster ten slotte opvallend dat het Commissariaat-generaal wel aanvaardt dat documenten in Rusland gekocht kunnen worden, maar niet aanvaardt dat men zich de toegang tot het Schengengebied kan kopen.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/4 en 52, §1 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Verzoekster stelt onder verwijzing naar rechtsleer, dat de motivering adequaat moet zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Echter, zo merkt zij vervolgens op, blijkt ten genoegen van recht dat dit *in casu* niet is gebeurd. Verder laat zij gelden dat er in Tsjetsjenië/Dagestan/Ingoesjetië tot op heden verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn, aldus verzoekster, divers van aard en betreffen onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen, dit zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Volgens verzoekster is het niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en intensiteit, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn. Integendeel, zo vervolgt zij, de situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair. Voorts is verzoekster van mening dat verschillende elementen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals weergegeven in artikel 1 ervan, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de jurisprudentie van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige republieken. Die oordeelde immers in het verleden dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgving, zijnde “*une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci*”. Volgens verzoekster maken de ontvoeringen en verdwijningen actueel de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit. Ze merkt in dit verband op dat de daders meestal “*gemaskerde mannen*” zijn, de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit meer worden teruggevonden. Het lijkt, aldus verzoekster, een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het, zo meent zij, duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Dagestan of naburige republieken ten minste grondig wordt onderzocht en het Commissariaat-generaal kan zich (dan ook) niet zomaar exclusief beroepen op eerdere beslissingen. Door het feit dat er enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen is er, zo meent zij, sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van artikel 52, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verder laat verzoekster gelden dat van haar niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Ze stelt ook dat van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag, zonder dat zij er meer dan 100% zeker van is dat er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

In een vierde middel wordt de schending opgeworpen van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het beginsel van de fair play. Verzoekster laat gelden dat *in casu* geenszins wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Volgens verzoekster werd er geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen die in Dagestan wonen, die er, zo merkt ze op, zoals voor alle personen uit de Kaukasus het geval is, geenszins op gebeterd is. Ze stelt dat aangezien het uiteraard niet kan dat ze naar een land wordt teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen een vaststaande praktijk zijn, het minstens zo is dat de situatie in Tsjetsjenië/Dagestan diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster merkt verder op dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, het niet noodzakelijk is dat die persoon aantoonde dat hij/zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn/haar persoonlijke omstandigheden. Ze verwijst dienaangaande naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, opgesteld in een toegankelijke taal voor juristen. Voorts laat ze gelden dat door zomaar te aanvaarden dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, maar anderzijds zonder meer de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, en dit door enkel te stellen dat er sprake is van een “*beperkt aantal burgerslachtoffers*”, en verder te beweren dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig is, is er een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een vijfde en laatste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zo werpt verzoekster op dat haar afkomst en haar herkomst uit Tsjetsjenië/Dagestan niet in vraag worden gesteld. Ze merkt vervolgens op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en dergelijke in Tsjetsjenië/Dagestan. Voorts merkt verzoekster op dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Ze stelt vervolgens dat (al) werd aangetoond dat de situatie in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke meer, waardoor ze louter door haar aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt. Door het Commissariaat-generaal diende, zo oppert verzoekster, *“dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn”*. Meer bepaald, zo vervolgt ze, diende het Commissariaat-generaal zich ervan te vergewissen dat ze geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van haar asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer ze zou terugkeren naar haar land van herkomst. Er is volgens verzoekster alzo niet alleen een schending aan de orde van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, doch tevens ook manifeste schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. Verzoeker stelt hieromtrent verder dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk werd geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters *“independent and rigorous”* oftewel indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoekster dient uit de motivering te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Echter, zo oppert verzoekster, blijkt dit in *casu* geenszins uit de motivering. Er werd, zo merkt ze vervolgens op, integendeel geen enkel onderzoek ter zake gedaan en hieromtrent dus ook niet gemotiveerd. Ze besluit dat *“in elk geval nooit de persoonlijke situatie van verzoekster, o.m. de verwijzing naar haar neef R.(...) A.(...) in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering”*. In de bestreden beslissing is er sprake van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Tsjetsjenië/Dagestan, die geenszins *in concreto* getoetst werd en verder een opsomming van beweerde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden.

2.2. De door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster verzuimt uiteen te zetten op welke wijze ze de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM en het beginsel van de fair play geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het derde, het vierde en het vijfde middel zijn, wat de schending van voormelde verdragsbepalingen betreft, derhalve onontvankelijk.

2.4. Waar verzoekster in haar middelen een schending van het recht van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoekers beweringen op dit punt een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat haar rechten van verdediging geschonden werden.

2.5. Voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 52, § 1, van de vreemdelingenwet, mist het middel juridische grondslag. *In casu* kan de schending van artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te erkennen of te weigeren en/of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren.

2.6. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt opgemerkt dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk heeft weten te maken. Vooreerst werd vastgesteld dat verzoekster onvoldoende pogingen heeft ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande haar neef, die sinds 2007 rebel is. Het gebrek aan kennis over de omstandigheden waarom haar neef werd gezocht, ondermijnt verzoeksters geloofwaardigheid. Bovendien ondernam verzoekster niets om meer informatie te krijgen over haar vader, broer, moeder en haar eigen situatie. Verzoeksters vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in haar situatie in haar land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan haar beweerde vrees voor vervolging. Verzoekster legt ook een apostille voor, samen met een geboorteakte. Haar oom is deze apostille gaan afhalen. Dergelijk gedrag, waarbij verzoekster zich via haar oom wendt tot de autoriteiten voor het bekomen van een apostille, is niet in overeenstemming met de daadwerkelijke vrees voor vervolging. Daarnaast merkt het Commissariaat-generaal op dat dergelijke apostille wordt geplaatst door de Russische autoriteiten op officiële documenten van Russische instellingen zodat de documenten als officieel erkend dienen te worden door andere landen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet waarom ze dergelijke officiële erkenning in België zou nodig hebben. Hierdoor rijst het vermoeden dat verzoekster andere motieven dan asiel had om naar België te komen. Tenslotte is verzoeksters reisroute niet aannemelijk. Bovendien vermoedt het Commissariaat-generaal dat ze haar reisdocumenten bewust verborgen houdt. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar informatie waaruit blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine in Dagestan niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Wat de vraag naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, blijkt uit informatie dat de situatie in Dagestan niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen de gemaakte conclusies niet wijzigen.

2.7. Iedere asielaanvraag wordt individueel beoordeeld na een onderzoek van het individuele asielrelaas. Uit voorgaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat verzoeksters asielaanvraag op een individuele wijze werd onderzocht. Er werd rekening gehouden met haar persoon en haar concrete verklaringen. Er werd daarnaast rekening gehouden met de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in haar land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad ziet trouwens niet in hoe een schending van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet, dat een aantal gevallen beschrijft waarin de commissaris-generaal binnen een bepaalde termijn een beslissing dient te nemen, zou schuilen in een geval waarbij een asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt beschouwd en wordt vergeleken met de situatie van een "model-vluchteling", zoals verzoekster overigens ten onrechte voorhoudt. In elk geval zijn geen gegevens voorhanden die toelaten te besluiten dat de commissaris-generaal bij de behandeling van verzoeksters individuele asielaanvraag onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Ten overvloede merkt de Raad op dat, verzoekster ten onrechte verwijst naar aanvragen van personen uit Tsjetsjenië, aangezien dit vooreerst nergens te vinden is in de bestreden beslissing en verzoekster afkomstig is van Dagestan.

2.8. Waar verzoekster op algemene wijze de ernst van de situatie in haar land van herkomst beschrijft en zij er in dit verband op wijst dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, merkt de Raad op dat de uitspraken van de Commissie, als administratief rechtscollege waarbij de beroepen hoe dan ook individueel behandeld werden, geen precedentswaarde hebben, waardoor uit deze beslissingen geen bindende regels kunnen worden afgeleid. Bovendien volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat zij werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.9. Verzoeksters kritiek dat het Commissariaat-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd, doch enkel verwijst naar "eerdere beslissingen", mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing toont immers zeer duidelijk aan dat het Commissariaat-generaal verzoeksters asielaanvraag zorgvuldig aan een individueel, gedegen en diepgaand onderzoek heeft onderworpen. Dit blijkt zichtbaar uit de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gedaan naar aanleiding van een onderzoek van verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde stukken, zoals die allen

afzonderlijk in de motivering van de bestreden beslissing zijn weergegeven. Ook verzoeksters verwijt dat het Commissariaat-generaal geen onderzoek heeft verricht naar de situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen die in Dagestan wonen, is volledig onterecht. Het Commissariaat-generaal zet de situatie van etnische Tsjetsjenen immers uiteen en verwijst daarvoor naar informatie die bij het administratief dossier is gevoegd (stuk 17, Landeninformatie). Uit deze informatie blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.10. Hoewel verzoekster in haar verzoekschrift insinueert dat de commissaris-generaal actief op zoek zou zijn gegaan naar elementen om doelbewust haar asielaanvraag te kunnen afwijzen en dat er geen of slechts een beperkte feitenvinding zou zijn gebeurd, stelt de Raad vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de verscheidene concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster gaat met haar kritiek voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten voor het bekomen van een apostille, niet in overeenstemming is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging en dat dit doet vermoeden dat verzoekster andere motieven dan asiel had om naar België te komen. Verzoekster weerlegt op generlei wijze deze vaststellingen, waardoor zij gehandhaafd blijven. De Raad neemt deze pertinente motieven over en maakt deze tot de zijne.

2.11. Verzoekster tracht de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te vergoelijken door te stellen dat ze getraumatiseerd is en dat de verklaringen slechts "*exacte data en details*" betreffen. Het is echter zo dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster, wier relaas volledig gebaseerd is op een inval van OMON-agenten omwille van haar neef, helemaal niets kan vertellen over de activiteiten die deze neef bij de rebellen zou hebben ontplooid (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, p. 5-6). Verzoeksters vage verklaringen betreffen bovendien de kern van haar relaas, waardoor deze niet als details kunnen worden aanzien. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster haar gebrek aan kennis probeert te rechtvaardigen door te verwijzen naar haar "*traumatische ervaringen*", die een invloed hebben op haar geheugen, maar zij blijft in gebreke om dit eventueel door middel van een medisch attest te staven. Verder verwijst verzoekster naar haar cultuur, waar geen vragen wordt gesteld, maar dit kan bezwaarlijk worden aanvaard om haar onwetendheid te rechtvaardigen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoekster over allerhande informatie beschikt via haar oom, zoals het feit dat haar moeder wordt gezocht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, p. 3). Het is verwonderlijk dat verzoekster dan niet via hem andere zaken te weten kan komen, zoals de actuele situatie van haar eigen vervolgingsproblemen. De attitude van verzoekster wijst op een gebrek aan interesse, wat de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze relativeert. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

2.12. Onduidelijkheid over de reisroute houdt een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Verzoeksters blote bewering dat men zich de toegang tot het Schengengebied kan kopen, strookt geenszins met de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat het risico op controle van vrachtwagens zeer groot is (stuk 17, Landeninformatie, Antwoorddocument Cedoca). Haar uiterst algemeen betoog is dan ook niet bij machte de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie te weerleggen die aan het administratief dossier is gevoegd, waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. Het is bovendien zeer merkwaardig dat verzoekster tijdens deze lange, gevaarlijke reis met veel risico op ontdekking geen vragen heeft gesteld over de reisroute, wat er zou gebeuren tijdens de reis of over mogelijke controles (stuk 3, gehoorverslag CGVS 27/06/2011, 11 – 13). Verzoeksters blote bewering dat ze zich stil moest houden en daarom niets weet over de reisroute, kan onmogelijk worden aanvaard.

2.13. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, kan verzoekster zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeksters kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op.

2.14. In zoverre verzoekster zich beroept op de actuele situatie in haar land van herkomst om *“ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas”* in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient zij aan te tonen dat haar *“(…) leven of (…) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoekster met de blote bewering dat de situatie in Dagestan tot op heden gekenmerkt wordt door willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en dergelijke meer en de loutere vermelding dat verzoekster verwijst naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, zonder deze aan het verzoekschrift toe te voegen of ter zitting voor te leggen, niet aantoont dat er actueel in Dagestan een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperkten tot aanslagagentegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen rebellie te bestrijden met specifieke acties. Het aantal burgerslachtoffers blijft echter beperkt. (stuk 17, Landeninformatie, Russische Federatie, Dagestan *‘Subject Related Briefing – Algemene en veiligheidssituatie’* januari 2011). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog dat door het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek werd gedaan naar de actuele (veiligheids)situatie in Dagestan en hieromtrent niet werd gemotiveerd, gaat dus niet op.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of van de overige ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN